

خدمات اخذ ویزای دبی به نازلترین قیمت

تکتهای خطوط هوایی جهان

visa@skytravels.com

0708 45 45 45 / 0799 63 333 / 0799 48 48 48 / 0799 49 49 49

موبایل: آدرس: سرک ۱۰ وزیر محمد اکبر خان

1145 SATURDAY | 17 SEPTEMBER 2016 | YEAR 05

۱۱۴۵ شنبه | ۲۲ سنبله ۱۳۹۵ | سال پنجم

Azizi Bank Master Card

www.azizibank.af

1515

یادداشت روز صفحه ۲

کمک‌های تازه و نگرانی‌های کهنه

محمد اشرف غنی در اواخر هفته‌ی گذشته (۲۴ میزان) در رأس یک هیأت عالی‌رتبه به هند رفت. در جریان این سفر دو روزه‌ی رئیس‌جمهور افغانستان به هندوستان، نخست‌وزیر آن کشور اعلام کرد که هندوستان یک میلیارد دلار به صورت بلاعوض به افغانستان کمک خواهد کرد. ناریندرا مودی نخست‌وزیر هند گفته است که این مبلغ در عرصه‌های آموزش، حکومتداری الکترونیکی و زیربناها به مصرف خواهد رسید. قرار است دو کشور روی جزئیات و چگونگی مصرف این کمک کار را آغاز کنند. هارون چخانسوری؛ سخن‌گوی محمد اشرف غنی که در کنفرانس مطبوعاتی پیرامون این سفر با خبرنگاران در کابل صحبت می‌کرد، گفت: هندوستان با اعلام یک میلیارد دلار...

رئیس‌جمهور غنی: هند «دوست خوب افغانستان» است

بهترین و نازلترین قیمت سریعترین اینترنت 3G

بسته‌های اینترنتی کوچک و بزرگ روزانه

30MB

در بدل 10 افغانی

برای اشتراک: 30MB را به 151 ارسال نمایید

برای لغو اشتراک: D30MB را به 151 ارسال نمایید

100MB

در بدل 25 افغانی

برای اشتراک: 100 را به 151 ارسال نمایید

برای لغو اشتراک: D100 را به 151 ارسال نمایید

ارتباط دهنده افغانستان

Connecting Afghanistan

HD VOICE

@myawcc

www.afghan-wireless.com

152

	شنبه
	۲۷ سنبله
	۱۳۹۵
	سال پنجم
	شماره ۱۱۴۵
اطلاعات روز	

یادداشت روز

کمک‌های تازه و نگرانی‌های کهنه

محمد اشرف غنی در اواخر هفته‌ی گذشته (۲۴ میزان) در رأس یک هیأت عالی‌رتبه به هند رفت. در جریان این سفر دو روزه‌ی رییس‌جمهور افغانستان به هندوستان، نخست‌وزیر آن کشور اعلام کرد که هندوستان یک میلیارد دالر به‌صورت بلاعوض به افغانستان کمک خواهد کرد. ناریندرا مودی نخست‌وزیر هند گفته است که این مبلغ در عرصه‌های آموزش، حکومتداری الکترونیکی و زیربناها به مصرف خواهد رسید. قرار است دو کشور روی جزئیات و چگونگی مصرف این کمک کار را آغاز کنند. هارون چخان‌سوری؛ سخن‌گوی محمد اشرف غنی که در کنفرانس مطبوعاتی پیرامون این سفر با خبرنگاران در کابل صحبت می‌کرد، گفت: هندوستان با اعلام یک میلیارد دالر کمک به افغانستان وارد مرحله‌ی دوم از کمک‌هایش به افغانستان شده است. از سال ۲۰۰۱ به این‌طرف هند از حامیان دولت افغانستان بوده و از مهم‌ترین کشورهای کمک‌کننده به افغانستان به‌شمار می‌رود. بنابر گزارش‌ها، طی این سال‌ها هند در حدود دو میلیارد دالر به افغانستان کمک کرده است. اعمار بند سلما، ساخت سرک دلارام- زرنج، ساختمان شورای ملی، قصر ستوری وزارت خارجه و بندر چابهار از نمونه‌های برجسته‌ی کمک‌های هند به افغانستان است.

در کنار کمک تازه‌ی هند به افغانستان، رهبران دو کشور در مورد تروریسم نیز صحبت کردند. سران دو کشور، تروریسم را خطر مشترک منطقه دانسته تأکید کرده‌اند که کشورهای منطقه باید بدون استثنا در زمینه‌ی از بین بردن تروریسم و تأمین امنیت و ثبات منطقه مشترکاً کار کنند.

کمک‌های هند به کشور برجسته بوده است و این کشور حضور فعال در افغانستان داشته است. به‌گونه‌یی که این حضور همیشه مایه‌ی نگرانی پاکستان را فراهم کرده است. پاکستان به‌تازگی و در واکنش به سفر غنی به هند گفته است اگر هند از قلمرو افغانستان، منافع پاکستان را هدف قرار دهد اسلام‌آباد خاموش نخواهد ماند. سخن‌گوی وزارت خارجه‌ی پاکستان گفته است از خاک افغانستان نباید توسط هند بر ضد منافع پاکستان استفاده شود.

با آن‌که دولت افغانستان مدام اعلام کرده است که به‌مثابه یک کشور مستقل در سیاست خارجی تابع هیچ کشوری نیست اما بخشی از مسایل جاری در افغانستان ناشی و متأثر از تحولات و حساسیت هند و پاکستان است. دولت افغانستان برای تأمین امنیت و ثبات کشور تلاش کرده است از کمک‌های خارجی در این حوزه بهره ببرد. این‌که افغانستان تا چه میزانی توانسته است حضور کشورها از جمله هند و پاکستان را مدیریت کند، جای تأمل دارد.

سیاست خارجی افغانستان در خصوص هند و پاکستان در پانزده سال گذشته تغییراتی را تجربه کرده است. حکومت پیشین با هند همکاری‌های نزدیک داشت اما روابط کابل و اسلام‌آباد همیشه پر تنش باقی ماند. حکومت وحدت ملی به‌دلیل آن‌که تأمین ثبات و موفقیت گفت‌وگوهای صلح را وابسته به پاکستان می‌دانست با این کشور نزدیک شد و هند را در اوایل نادیده گرفت. در دو سال گذشته نه‌تنها اهداف مورد نظر کابل از اسلام‌آباد برآورده نشد بلکه دو کشور جنگ مرزی را نیز تجربه کردند. در حال‌حاضر، پاکستان مثل گذشته متهم به حمایت از تروریسم است و روابط کابل و دهلی همچنان دوستانه است.

جدا از روابط رسمی این سه کشور، مردم افغانستان شاهد کمک‌های هند به افغانستان بوده و همیشه از آن قدردانی کرده‌اند. پاکستان آن‌گونه که از منظر سیاسی نقش ماجراجویانه در افغانستان بازی کرده است در افکار عمومی شهروندان کشور نیز از جایگاه نازلی برخوردار است.

کمک‌های گذشته‌ی هند و اعلام کمک‌های تازه این کشور برای افغانستان بدون شک تأثیرات چشم‌گیری در روابط دو کشور بر جا خواهد گذاشت و دو کشور با اعلام این کمک وارد مرحله‌ی تازه‌یی از همکاری و همسویی در منطقه شده‌اند. این همسویی با اعلام دور تازه‌یی از همکاری‌های اقتصادی، امنیتی و سیاسی در حالی تقویت خواهد شد که دو کشور بر اساس منافع جداگانه‌ی‌شان راهبردهای درازمدت‌تری را روی دست گیرند. واقعیت‌های منطقه و حضور مخرب پاکستان، افغانستان و هند را کمک خواهد کرد که برای تأمین منافع و ثبات‌شان به همکاری‌های بیشتر و عمیق‌تری روی آورند.

اطلاعات روز: رییس‌جمهور غنی روز چهارشنبه (۲۴ سنبله) به دعوت رسمی نرندرا مودی، نخست‌وزیر هند در یک سفر رسمی دو روزه به این کشور رفت در دیدار با آقای مودی از هند به‌عنوان «دوست خوب افغانستان» یاد کرد.

آقای غنی همچنان افزوده که دوستی افغانستان و هند دوامدار خواهد بود، زیرا بنیاد آن بر منافع مشترک و مناسبات نیک دولت‌های دو کشور استوار است.

آقای غنی گفته: «دوستی هند با افغانستان، دوستی واقعی و عملی است.»

رییس‌جمهور غنی و نخست‌وزیر مودی در این دیدار تروریسم را خطر مشترک منطقه دانسته و تأکید کردند که کشورهای منطقه باید «بدون استثنا» در زمینه‌ی از بین بردن تروریسم و تأمین امنیت و ثبات منطقه و همچنان گسترش همکاری‌های اقتصادی مشترکاً کار کنند.

غنی کمک و همکاری هند به افغانستان را از این‌که در بهبود زندگی مردم تغییر مثبت به‌وجود آورده است، مؤثر دانسته است.

همچنان آقای غنی در جریان این سفر در گفت‌وگو با یک رسانه‌ی هندی با اشاره به نقش پاکستان در پیکار با هراس‌افگنی گفته است که هراس‌افگنی شوخی نیست بل یک خطر جدی است و کشورهای‌های که از هراس‌افگنی حمایت می‌کنند باید به حاشیه رانده شوند.

آقای غنی گفته است: «به یک نردبانی بالا می‌شویم، آخر این نردبان به حاشیه‌رانی کسانی خواهد بود که هراس‌افگنی را تحمل می‌کنند و سیاست دوگانه در برابر آن دارند. هراس‌افگنی شوخی نیست، ابزار نیست، یک خطر است.»

هشدار پاکستان به هند: اگر از خاک افغانستان منافع ما را هدف قرار دهید، خاموش نمی‌نشیم

رییس‌جمهور غنی:

هند «دوست خوب افغانستان» است

کویته را بیرون کند.»

اظهارات سخن‌گوی وزارت خارجه‌ی پاکستان در حالی مطرح می‌شود که هند از متحدان راهبردی افغانستان در امر مبارزه با هراس‌افگنی است و رییس‌جمهور غنی در جریان سفرش به این کشور از سهم هند در کار مبارزه با هراس‌افگنی استقبال کرده است.

در حکومت وحدت ملی، روابط افغانستان و هند به‌صورت قابل توجه گسترش یافته است و همچنان هند پنجمین کشور کمک‌کننده به افغانستان است. از سوی دیگر پس از تیره شدن روابط کابل و اسلام‌آباد، افغانستان و هند کوشیده است در عرصه‌ی مبارزه با تروریسم با هم همکاری کند و هند قرار است در زمینه‌ی تجهیز نیروهای امنیتی نیز افغانستان را کمک کند.

از سوی هم تحلیل‌هایی وجود دارد که هند و پاکستان هر دو در صدد منافع خود در افغانستان‌اند و از این‌رو هند تلاش دارد که روابطش را با کابل گسترش دهد.

تعهد هند به یک میلیارد دالر کمک بلاعوض به افغانستان

در همین حال در جریان سفر رییس‌جمهور به هند، این کشور اعلام کرد که یک میلیارد دالر به افغانستان به‌صورت بلاعوض کمک می‌کند.

تفاهم‌نامه‌یی این کمک جدید هند در حضور نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند رییس‌جمهور غنی در دهلی نو میان اکلیل حکیمی، وزیر مالیه و سوشما سواراج وزیر خارجه‌ی هند امضا شد.

براساس بیانیه‌ی مشترک منتشر شده از سوی دو کشور، قرار است از این کمک برای ایجاد ظرفیت در بخش‌های آموزش و پرورش، صحت، زراعت، انرژی و زیربناها در افغانستان استفاده شود.

سنا‌تور امریکایی: فساد باعث تجدیدنظر امریکا

در کمک به افغانستان خواهد شد

او گفته است: «من نمی‌دانم چه اراده‌ی سیاسی این‌جا در ایالات متحده‌ی امریکا باقی خواهد ماند که به حمایت‌شان از افغان‌ها در پرتو چیزی که حالا آن‌جا جریان دارد، ادامه دهند.»

این سناتور امریکایی افزوده که خودش از جمله‌ی کسانی است که سیاست حمایت امریکا از افغانستان را تقویت می‌کنند، اما در صورتی که دولت افغانستان در مقابله با فساد اقدام نکند، وی در آینده «دیدگاه کاملاً متفاوت خواهد داشت.»

یک روز قبل از این، بازرس ویژه‌ی ایالات متحده امریکا برای بازسازی افغانستان (سیگار) گزارشی را منتشر کرد که به‌شدت از سرازیر کردن میلیاردها دالر امریکا به افغانستان و نظارت بسیار اندک انتقاد کرده و آن را باعث افزایش فساد و تضعیف مأموریت این کشور در افغانستان خوانده است.

ارگ در واکنش به سخنان کرزی: عملیات هوایی

نیروهای امریکایی به خواست دولت افغانستان انجام می‌شود

صورت می‌گیرند و این عملیات‌ها در چارچوب یک هماهنگی و در محور توافقنامه‌ی امنیتی انجام می‌شوند.»

در حالی‌که حامد کرزی از دادن صلاحیت‌های تازه‌ی عملیات‌های هوایی بر طالبان به نیروهای امریکایی از سوی کاخ سفید سخت انتقاد می‌کند، اما ریاست‌جمهوری می‌گوید که این عملیات‌ها از بهر سرکوب هراس‌افگنان انجام می‌شوند.

آقای کرزی دادن صلاحیت‌های تازه‌ی عملیاتی به نیروهای امریکایی و انجام این عملیات‌های را از سوی واشنگتن زیر پا کردن حق حاکمیت افغانستان و نیز بیرون بودن اختیار کشور از دست افغانان اعلام کرده است.

کرزی گفته بود: «روابط ایالات متحده و افغانستان باید همچون همکاری باشد؛ نه همچون رابطه‌ی برده و برده‌دار. ایالات متحده نباید حق حاکمیت ما را و یا نبود آن را مشخص سازد.»

در همین حال بسیاری‌ها از سیاست‌های حامد

ایالات متحده‌ی امریکا بزرگترین کشور کمک‌کننده به افغانستان و تاکنون ملیاردها دالر به کشور کمک کرده است.

ریچارد اولسون، نماینده‌ی ویژه‌ی ایالات متحده‌ی امریکا برای افغانستان و پاکستان نیز گفته است که فساد می‌تواند حکومتداری را تضعیف کند؛ اما وی از رییس‌جمهور غنی به‌عنوان «شریک متعهد» در مبارزه با فساد یاد کرده است.

به گفته‌ی اسلون، رییس‌جمهور غنی گام‌هایی در این زمینه برداشته است که می‌توان از رسوایی کابل بانک، فسخ قراردادهای نفتی و ایجاد کمیته‌ی نظارت و ارزیابی با کارشناسان برای مبارزه با فساد یادآوری کرد. او گفته است: «وضعیت به‌طور چشمگیری نسبت به پیش از سال ۲۰۱۴ متفاوت است.»

این اظهارات مقامات امریکایی در مورد وضعیت فساد در افغانستان و تهدید به قطع کمک‌ها به کشور در حالی صورت می‌گیرد که افغانستان برای شرکت در نشست بروکسل آمادگی گرفته و می‌خواهد آن‌جا توجه و تعهد جهان را به ادامه‌ی کمک‌ها به این کشور جلب کند.

کرزی در زمان حاکمیت‌اش سخت انتقاد می‌کنند و می‌گویند که برخی از کرده‌های وی صف هراس‌افگنی را نیرومندتر و نبرد را در کشور گسترده‌تر ساخت.

احمد ولی مسعود، رییس بنیاد شهید احمد شاه مسعود به طلوع نیوز گفته است: « (کرزی) می‌خواهد که از خود یک چهره‌ی ملی تبارز بدهد. موضوع دوم این که آقای کرزی از ابتدا در واقع طرفدار حمایت از طالبان بود و می‌خواست که طالبان را به‌حیث یک گروه یا لشکر پیش مرگ داشته باشد تا در مقابل مقاومت گران و مجاهدین یک توازن بر قرار شود از همین‌رو از ابتدا که آقای کرزی به قدرت رسید تا آخر طالبان را حمایت کرد. به‌نام روند صلح و حتا در اطراف کابل هم طالبان را حمایت کرد.»

در ماه جوزای امسال باراک اویا نقش وسیع‌تر نظامیان کشورش در حمایت از عملیات نیروهای امنیتی کشور علیه طالبان را تأیید کرد.

براساس تصمیم جدید اوپاما، به واحدهای نظامی امریکایی در افغانستان اجازه داده شده است تا به شکل گسترده‌تری نظامیان کشور را در عملیات نظامی علیه طالبان همراهی کرده و در صحنه‌ی عملیات، همکاری فعالانه‌تری با آنان داشته باشند.

خبرنگار ناراضه

هادی دریایی

یک میلیارد دالر و یک میلیارد مسأله

هند پنجمین کمک‌کننده بزرگ افغانستان است. چند روز قبل، آقای نرنندرا مودی، نخست‌وزیر هند از رییس‌جمهور افغانستان، آقای محمد اشرف غنی دعوت کرد که قدم به هند رنجه نماید. غنی دعوت او را پذیرفت و از خوشحالی به سوی هند پرواز کرد. اگر بخواهیم از ادبیات حاکم میان غنی و عبدالله استفاده کنیم، ملاقات آقای غنی با نرنندرا مودی در یک فضای سالم و دوستانه برگزار شد و هر دو کشور به دو توافق‌نامه دست یافت. یکی این‌که هر دو دولت قرارداد استرداد مجرمین را امضاء کرد. به این معنا که مجرمین خدازده خیلی هوشیاراند. همین‌که مرتکب جرمی می‌شوند و آوازه می‌شود که فلانی چنان جنایتی را مرتکب شده، فوراً به کشورهای دیگر فرار می‌کنند. یکی از کشورهایی که مجرمین افغانستان خیلی زود به آن فرار می‌کنند، هند است. برای همین این قرارداد امضاء شده تا از این پس، مجرمین قید هند را بزنند و در جست‌وجوی کشورهای دیگری باشند. اگر احياناً به هند رفت، حکومت هند مکلف است بر اساس توافقی که با افغانستان امضاء کرده، او را دستگیر و به حکومت افغانستان تحویل دهد.

توافق‌نامه‌ی دوم که میان هند و افغانستان امضاء شده، کمک یک میلیارد دالری هند به افغانستان است. کمکی که به هدف ایجاد ظرفیت در زمینه‌های آموزش، صحت، زراعت، انرژی و زیربنای اعطا شده. اما این یک میلیارد دالر، یک میلیارد مسأله و نگرانی برای مردم افغانستان خلق کرده. خیلی‌ها پیش از این‌که تصور کنند با یک میلیارد دالر چند کیلومتر سرک را می‌توان قیر کرد یا چند شفاخانه‌ی مجهز ایجاد کرد یا چه‌قدر تجهیزات آموزشی خرید و به مکاتب ارسال کرد، به این فکر می‌کنند که هر وزیر ده‌ها مشاور دارد و هر مشاور صدها هزار افغانی ماهانه معاش دریافت می‌کنند. تازه خدا خویش و قوم این وزیران و مشاوران و روسا و مدیرهای بلندرتبه را نگیرد، آن‌ها هم خود را سهام‌دار درجه‌دوم این کمک‌ها فکر می‌کنند. به این معنا که در قدم اول، نفرهای درجه اول که همانا وزرا و مشاورین و تشکیلات خوش‌ذایقه‌ی گروهی تیم حاکم‌اند، لقمه‌های چرب از این کمک‌ها بر می‌دارند. در قدم دوم، تعلقات فامیلی و مناسبات ذهنی-مقدس خونی، یک اردوی مکمل دیگر را در لیست مستحقین برداشت از کمک‌ها قرار می‌دهند. تازه وقتی چاره نمی‌ماند و حاضر می‌شویم که این سهام‌داران باید به حشاشان برسند، نوبت به شرکت‌ها، گروه‌ها و کارتل‌های دیگر می‌رسد که در مقام دست سوم به این بسته‌های کمکی دست پیدا می‌کنند و سر خویش را نیز بلند می‌گیرند که از کمک‌های بلاعوض برای افغانستان پروژه ایجاد و اجرا کرده‌اند. آن‌هم چه پروژه‌هایی، یک ماه که بگذرد، باید از نو یک میلیارد دالر دیگر هزینه کرد تا آن پروژه‌ها را از نو بسازند تا چند ماه دیگر دوام بیاورند.

ممکن شما بگویید این حرف‌ها، شبیه سخن همان مولوی تاز بهرگشته از عربستان که خوردن بول شتر را ثواب می‌داند، چرت و مزخرف است، اما من از شما یک سوال دارم؛ چرا قرارداد این کمک یک میلیاردی توسط وزیر خارجه‌ی هند و وزیر مالیه‌ی افغانستان امضاء شد؟ وزیر خارجه‌ی ما را چه شده بود؟ می‌دانم که ظاهراً فرقی نمی‌کند کدام وزیر ما این قرارداد را باید امضاء می‌کرد، اما یادمان نرود که وزیر غنی با وزیر عبدالله فرق دارد. ما هر قدر تلاش کنیم این تفاوت را نادیده بگیریم و همه را به‌عنوان وزیر احترام کنیم، عالی‌جنابان این فرق را قایل می‌شوند. شاید اگر قوانین دیپلماتیک اجازه بدهد، وزیر خارجه‌ی افغانستان مصروف بازدید هفته‌وار از بدخشان و تخار و پنجشیر شود و به‌جایش، تمام روابط خارجی توسط آدم‌های نظیر اکلیل حکیمی برقرار شود. چون این‌گونه خاطر غنی بیشتر جمع می‌شود و میزان التهاب ذهن کوچک عبدالله هم بیشتر خواهد شد.

به هر صورت، چیزی که اکنون مطرح است، حیثیت و احتمالاً یک میلیارد دالر کمک هند است. گاهی رقابت میان دو کشور، منجر به ایجاد بستری فاسد و ناامن در کشور سومی می‌شود. البته این «گاهی» در این اواخر خیلی نزدیک به ۱۰۰ فیصد شده است.

بازگشت حکمتیار به حکومت یا بازگشت حکومت به عصر حکمتیار؟

■ عمران راتب

به نظر می‌رسد در این‌که مواجهه‌ی ما با امور و مسایل، مواجهه‌ی عقلانی نیست، اتفاق نظر وجود دارد. مواجهه‌ی عقلانی با امور، یعنی بررسی همه‌جانبه‌ی آن‌ها به‌مثابه وضعیتی که در برابر ما قرار دارند و می‌بایست با آن‌ها وارد تعامل شویم. محتوای ایجابی این‌گونه برخورد آن است که ببینیم در تعامل با امور، ما به‌دنبال چه چیزی هستیم و چه‌مقدار از این انتظارات و پیش‌پنداشت‌های ما برآورده خواهد شد. این یک وجه از مواجهه‌ی عقلانی با امور و موضوعات است. وجه دیگر آن این است که جانب قضیه که قرار است ما با آن وارد تعامل شویم و در واقع آن را درونی سازیم، در کجا و در چه سطحی از انتظارات ما قرار دارد و اگر امکان محقق شدن انتظارات ما در آن وجود دارد، در برابر آن ما باید چه‌مقدار هزینه بپردازیم تا آن نیت ما که این هزینه به‌خاطرش پرداخت می‌شود، هنوز ارزش خود را حفظ کند.

اینک از خود می‌پرسیم که برای چه باید با حکمتیار توافق صلح صورت بگیرد و زمینه‌ی بازگشت آن به عرصه‌ی قدرت و سیاست فراهم گردد؟ آیا هزینه‌ی بازگشت حکومت وحدت ملی در این توافق می‌پردازد، ارزش آن را دارد که پیوستن حکمتیار به حکومت را موجه سازد؟ پاسخ این پرسش‌ها را در گذشته، وزن و کارآمدی حکمتیار و گروهش باید جست. یعنی این مسأله باید روشن گردد که با بازگشت حکمتیار به عرصه‌ی قدرت، ممکن است نگاه ما نسبت به گذشته و وضعیت ما نسبت به اکنون تغییر کند -که هنوز روشن نیست چه نوع تغییری- اما آیا ضمانتی وجود دارد که در این فرایند ما گذشته را جایگزین آینده نکنیم؟ عدم امکان رهایی از گذشته به این معناست که آن گذشته هنوز در ما وجود دارد و از آن متأثریم و این امر را به‌مثابه صورت منطقی همیشگی زندگی درک کنیم، اما به‌دنبال گذشته رفتن چیزی نیست جز تبدیل آن به حال و آینده. در یکی، گذشته در ما وجود دارد و درحالی‌که حامل تأثیراتی از گذشته هستیم رو به آینده داریم -که این اجتناب‌ناپذیر است- و در دیگری، ما به درون گذشته می‌رویم و به نفعی آینده می‌پردازیم که نام این یکی، فاجعه است. اکنون، نسبت ما در پس تعامل با حکمتیار، از کدام دست است؟ غلبه بر گذشته به‌خاطر آینده یا روگرداندن از آینده و رجعت به گذشته؟ آیا حکومت وحدت ملی این محاسبه را دارد؟ حکومت به‌واقع نگران چیست؟ از حکمتیار چه می‌خواهد، این‌که بگذارد کشور گذشته‌ی تیره و تلخ خود را ترک کند و به‌سوی آینده برود یا تباهی آینده؟ پرسشی ساده: آیا بازگشت حکمتیار به حکومت، به‌معنای بازتولید گذشته و یا بازگشت حکومت به عصر حکمتیار نیست؟

خود تجربه کنیم. زیرا محور پریشانی، مستلزم شناخت از ریشه‌ها و علت‌های شکل‌گیری آن است و در انکار، شناخت نیست.

آنچه ما در تلاش‌های خود زیر نام رهایی از گذشته، به‌عنوان امری که موجب تلخی و تیرگی زندگی جاری‌مان شده انجام می‌دهیم، بیش از آن‌که گامی استوار به‌سوی آینده باشد، سردرگمی مطلق ماست در مورد این‌که آیا برای رفتن به‌سوی آینده، باید به جلو رفت یا برگشت به عقب. گیرماندن در چنین سردرگمی و آشفتگی، کار ساده‌ی است. زیرا گذشته و آینده به‌لحاظ تجربی، آن‌گونه که انتظار داریم از منطق توالی زمان پیروی نمی‌کند. یعنی رخ زندگی تجربی، همواره به‌سوی آینده نیست. شرح روشن این سخن این است که، هیچ یقینی وجود ندارد که تضمین کند آن مغاک مهلکی را که در گذشته تجربه کرده بودیم و هم‌اکنون از قعر آن برآمده‌ایم، در آینده بار دیگر در آن نیفتیم و یا مغاکي را که عملاً در حال غرق شدن در آن هستیم، همانی نیست که بارها در آن افتاده‌ایم.

اکنون شاید بتوان با جسارت بیشتری به طرح این مسأله پرداخت که کاری که می‌توانیم انجامش بدهیم، رهایی از قید گذشته نیست، بل دنبال نکردن آن است؛ احتراز جدی و آگاهانه از تبدیل کردن گذشته به رؤیای حال و آرمان‌شهر آینده. و این فقط در صورتی ممکن است که گذشته را به‌تمامی بشناسیم و آن فاجعه‌ی که دلیل نفرت اکنون ما از هم‌دیگر شده را تبدیل به محرک رفتن خود به‌سوی آینده نسازیم. با نفرت و خشمی که از گذشته مایه گرفته نباید به‌سراغ آینده رفت.

بیان این عبارات از آن‌رو بود که یادآوری شود تا پیش فرض عقلانی‌تری جست‌وجو کنیم برای مواجهه با پدیده‌ی که ویرانی زندگی اکنون‌مان نتیجه‌ی عقلانیت‌ستیزی شبه‌توحش آن پدیده در گذشته بوده است: گلبدین حکمتیار. این روزها خبر بازگشت حکمتیار به قدرت، بار دیگر و به‌صورت جدی مطرح شده است. بازگشت حکمتیار به عرصه‌ی قدرت، در هر حالتش ما را متوجه این پرسش خواهد کرد که آیا به‌واقع برای ما گذشته دوست‌داشتنی‌تر است یا آینده و به کجا می‌خواهیم برویم؟ گلبدین سویی روشن و عریان تباهی و ویرانی زندگی مردم افغانستان بوده، اکنون پرسش از این سویه، محض در این باره نیست که گلبدین پس از برگشت، در حکومت وحدت ملی و حکومت‌های بعد از آن چه‌کار باید بکند. بلکه در عوض، پرسشی است درباره‌ی این‌که معنای این برگشت چیست و چگونه، وقتی تصمیم می‌گیریم از گذشته فاصله بگیریم، یعنی به‌دنبال گذشته نرویم، معیار و پیش‌شرط منطقی این فاصله گرفتن از گذشته را در ساحت عمل تجربه می‌کنیم.

گذشته هیچ‌وقت به‌تمامی نابود نمی‌شود. گذشته آن امری نیست که پس از لحظه‌ی رخداد، یک‌بار و برای همیشه از بین برود. بدین معنا که گذشته در بطن خود حامل چیزی است که به‌واسطه‌ی آن، خود را به رویدادی تکرار‌شونده تبدیل می‌کند و سپس آن چیز خود موقعیت حال ما می‌شود. به‌بیان دیگر: ما همه از درون گذشته بیرون شده‌ایم و بنابراین، نتیجه‌ی گذشته‌ایم، نتیجه‌ی بی‌الزاما نمی‌تواند علت خودش را نابود و یا تأثیر آن را در شکل‌گیری خودش انکار کند. پس خطاست اگر فکر کنیم که می‌توانیم حافظه‌ی تاریخی خود را، حافظه‌ی که از گذشته خبر می‌دهد را فراموش کنیم. گذشته همواره با ماست. در ذهن‌مان، در زندگی واقعی‌مان و در خودمان. موقعیت کنونی صرفاً ادامه‌ی طبیعی زمان گذشته نیست، بل نتیجه‌ی منطقی و الزامی آن نیز هست. منظور این است که حال را نمی‌توان در خودش به‌گونه‌ی بررسی کرد که بر حسب میل و منافع، امکان کسر و حذف گذشته در آن وجود داشته باشد. بنابراین، وقتی که موقعیت کنونی و وضعیت جاری را مورد نقادی قرار می‌دهیم، در واقع داریم از چیزی حرف می‌زنیم که در خوانش متعارف، عنوان «گذشته» را به آن داده‌ایم. یعنی هر نوع نقادی موقعیت حال پرسشی است از این قرار: چرا چنین شد؟ چگونه شد که به این‌جا رسیدیم؟ این‌که به چنین روزگاری دچار شده‌ایم، علل و دلایل چیست؟ و از این قبیل. بدون این پرسش‌ها نمی‌توان آن‌چه را که موجب ویرانی موقعیت کنونی ما شده، نقادی و بررسی کرد. و می‌بینیم که با چنین رویکردی در پرسش خود، ما عملاً داریم به گذشته برمی‌گردیم. نتیجه این است که ما از گذشته رهایی نداریم.

رهایی از گذشته؛ شاید معنایش این باشد که مثلاً طوری زندگی نکنیم که یک دهه بعد ببینیم در همان نقطه‌ی ایستاده‌ایم که ده سال قبل قرار داشتیم و اینک هیچ جای دیگری نرفته‌ایم و تغییر موقعیت نداده‌ایم. منظورمان از رهایی از قید گذشته، دقیقاً همین است؟ اما این‌که رهایی از گذشته نیست، دنبال نکردن گذشته است. رهایی از قید گذشته امری است و دنبال نکردن آن امری است کاملاً دیگر. محض نمونه: ما هرگز قادر نخواهیم شد طوری از قید گذشته رهایی یابیم که دیگر دهه‌ی هفتادی در سرگذشت تاریخی و حافظه‌ی جمعی ما وجود نداشته باشد. این چیزی است مطلقاً ناممکن. رهایی به این معنا، یعنی انکار کامل گذشته، و گذشته‌ی که همچون ماتریس پنهان خشونت و تباهی در قلب زندگی جاری ما جریان دارد، چگونه می‌توان از قید آن رهایی یافت؟ این نوع برخورد انکارگرایانه با زمان، باعث می‌شود آشفتگی و پریشانی وحشتناکی را به‌صورت ابدی در حال و آینده‌ی

موقعیت‌های جغرافیایی کشورها می‌تواند خیلی از هزینه‌ها را کاهش دهد و یا هزینه‌های اجباری را متوجه آن‌ها سازند. آن‌عده از کشورهایی که مرز آبی ندارند، باید هزینه‌های خیلی اضافه‌تر نسبت به آن‌هایی که به بکرهای بین‌المللی دسترسی دارند متقبل شوند. در عصر حاضر توسعه اقتصادی، تجارت، ترانزیت و حجم انتقالات داخلی چیزی نیست که بتوان با ترانسپورت جاده‌یی آن را مدیریت کرد. هزینه انتقال، هزینه زمان و حجم بالایی از محموله‌ها باعث می‌شود که سیستم ترانسپورت جاده پاسخگوی نیازمندی‌های روز نباشد. به این دلایل است که کشورهای محصور به خشکه باید سرمایه‌گذاری بیشتری را در مقایسه با سایر کشورها بالای توسعه راه‌آهن انجام دهند. این امر زمانی دشوار می‌گردد که کشوری وجوه کافی به‌منظور عبور از این معضل نداشته باشد و از طرف دیگر از نگاه ترانزیتی نتواند رول عمده را برای کشورهای همجوار، بازی نماید. افغانستان نیز یکی از این جمله کشورهاست که محکوم به پرداخت چنین هزینه‌یی است در صورتی که سودای توسعه در سر داشته باشد. اما خوش‌بختانه این کشور تا اندازه‌یی موقعیت درخور اهمیت جغرافیایی دارد که می‌تواند کشورها را باهم وصل کند و سبب ایجاد ترانزیت در منطقه گردد و از این زاویه مورد توجه کشورهای همجوار و منطقه قرار دارند. در این آخرها افغانستان عزم به توسعه راه‌آهن کرده و گسترش و توسعه مسیرهایی که به بحر و در نهایت به مارکیت جهانی منتهی می‌شوند را هدف رفته است.

پیشینه راه‌آهن

برای اولین بار در ۳۰ سپتامبر ۲۰۰۹ بانک انکشاف آسیایی ۱۶۵ میلیون دالر امریکایی را به‌منظور تمدید ۷۵ کیلومتر خط‌آهن از شهرک مرزی ازبکستان تا شهر مزار شریف اختصاص داد. در اوایل سال ۲۰۱۲ خبر از بهره‌برداری این پروژه به‌میان آمد و برای اولین بار افغانستان توانست محموله‌ی آرد وارداتی خویش را از قزاقستان بدون بارگیری مجدد در مرز ازبکستان مستقیماً تا مزار شریف با قطار انتقال دهد. از آن زمان به این طرف حمل‌ونقل در این مسیر رشد کرد، آلودگی‌های ناشی از رفت‌وآمد ماشین‌های سنگین بار کاهش یافته و در نتیجه شغل‌های جدید ناشی از ایجاد این خط، چهره‌ی شهر مرکزی شمال را عوض نموده است. پس از آن افغانستان به‌منظور این که بتواند نقطه‌ی اتصال با کشورهای همسایه گردد، دورنمای توسعه‌ی راه‌آهن را تعریف کرد.

چندی قبل خط ویژه‌ی قطار بین چین و افغانستان از مسیر قزاقستان و ازبکستان عملاً آغاز به کار نمود که اولین محموله‌ی آن در ۱۶ سنبله ماه جاری به شهر مزار شریف مواصلت کرد. چین از خیلی وقت‌ها قبل علاقه نداشت تا در جنجال‌های امنیتی افغانستان هزینه نماید، مخصوصاً در زمانی که نقش عمده را کشورهای غربی داشته باشند. بدین‌منظور تا اوایل آغاز به‌کار حکومت وحدت ملی، این کشور نقش اساسی در بازسازی یا مبارزه در برابر چالش‌های امنیتی کشور نداشت. در حال‌حاضر نیز چین زیاد در منازعه‌های امنیتی افغانستان دخیل نیست. چین حتا نظری در این باره ندارد که تحت چه شرایطی افغان‌ها می‌توانند با طالبان کنار آیند ولی هدف عمده‌ی چین توسعه‌ی اقتصاد خارجی و امنیت مناطق مرزی کشورش است. اداره‌ی همکاری‌های شانگهای به افغانستان منحیث نقطه‌ی وصل بین کشورهای آسیای جنوبی و آسیای مرکزی می‌بیند. این اداره در ارائه‌ی دورنمای پالیسی چین، باور دارد که راه برون‌رفت افغانستان دوام‌میسری است که منتهی به همکاری‌های

توسعه‌ی راه‌آهن؛ تنها گزینه برای کشورهای محاط به خشکه

اسحاق فرهمند - استاد دانشگاه بامیان

ایران وصل می‌کند. افغانستان پلان‌های توسعه‌ی این صنعت را در مسیر جنوب، مرکز و شمال‌شرق نیز در نظر دارد که اکنون تحت‌تأثیر مسائل امنیتی و جنجال‌های سیاسی همسایه‌ی جنوبی‌اش قرار گرفته است.

ضرورت توسعه‌ی راه‌آهن

افغانستان دارای منابع طبیعی ارزشمندی است که تا به‌حال استخراج نگردیده است. ماشینبری که برای استخراج این منابع نیاز است سرمایه‌ی هنگفت می‌طلبد که افغانستان در شرایط کنونی توان تهیه‌ی آن را ندارد و ظرفیت انتقال آن در ساحاتی که معادن وجود دارند نیز موجود نیست. سرمایه‌گذاران خارجی هم

اقتصادی و ترانزیتی منطقه‌یی می‌شود در غیر آن این کشور وضعیتی بدتر از سال‌های ۱۹۹۰ را تجربه خواهد نمود. این ابراز علاقه‌ی چین می‌تواند دل‌گرمی بیشتری به افغان‌ها بدهد تا در این راستا تلاش‌ها را افزایش دهند. در حال‌حاضر با ایجاد خط ویژه‌ی چین - افغانستان، مصارف بارگیری کاهش یافته، محموله‌ی تجاری از نگاه زمانی نسبت به قبل چهار برابر زمان کمتر را در بر می‌گیرد و در نتیجه سبب کاهش قیمت گردیده و از این رهگذر تجارت و مفاد ناشی از تجارت بهبود پیدا می‌کند. همچنان در هفته‌های اخیر افغانستان توانست «ریل‌گذاری» خط‌آهن خواف-هرات را آغاز نماید که کشور را به بندر آبی

به‌خوبی می‌دانند که انتقال ماشینبری و یا استخراج معادن موجود توسط ترانسپورت جاده‌یی آن‌هم از نوع سیستم موجود در افغانستان، کاری است بس دشوار. در خیلی از موارد استخراج معادن با سیستم حمل‌ونقل موجود، اقتصادی نیست، زیرا هزینه‌ی آن بیشتر از توفعی خواهد بود که از استخراج معادن می‌رود. اگر افغانستان بخواید استفاده‌ی اقتصادی و توسعه‌یی از معادن را روی دست گیرد، توسعه‌ی راه‌آهن تنها گزینه‌یی است که می‌تواند موثر و اقتصادی باشد. در نبود راه‌آهن، انتقال ماشینبری و انتقال مواد خام استخراج شده به‌منظور تصفیه، مشکلات بسیاری دارد. خیلی واضح است که تنها موجودیت منابع زیرزمینی، به‌معنای توان ایجاد تغییری بنیادی در وضعیت کشور نیست جز این که پوتنسیل موجود را بالفعل ساخته و موتور توسعه را به دوران آورد. در عصر کنونی، اقتصادهای نوظهور منطقه چون چین و هندوستان تلاش مضاعف دارند تا زمینه‌ی استخراج این منابع در افغانستان فراهم شود. لذا از فرصت ایجاد شده و نفوذ این کشور ها باید در منطقه استفاده نموده و در توسعه‌ی صنعت راه‌آهن تلاش بیشتری صورت گیرد. راه جدید ابریشم که تمرکز بیشتر چین را به همراه دارد و راه لاجورد که کشور را از طریق ترکمنستان - آذربایجان - گرجستان به دریای سیاه و در نهایت از طریق ترکیه به اروپا وصل می‌کند از جمله گزینه‌هایی است که می‌تواند مرزهای خشکه‌ی کشور را درنوردد.

چالش‌های توسعه‌ی راه‌آهن

راه‌آهن یک صنعت جدید در افغانستان بوده که تاسیسات، نهادهای اداری و خدماتی، نهادهای تخنیکی، تحقیقاتی و توسعه‌ی مرتبط به این صنعت هنوز در کشور وجود ندارد و اگر جدیداً ایجاد گردیده هم خیلی مبتدی و فاقد تجربه‌ی لازم‌اند. از طرف دیگر نیروی کادری متخصص این صنعت نیز اندک و انگشت‌شمار خواهد بود. این خلا سبب می‌گردد تا فعالیت‌ها در این زمینه خیلی نارسا و با سکتگی همراه باشد و هزینه‌ی کار در این عرصه را بیش از پیش افزایش دهد. بحث تهیه‌ی سرمایه معضل دیگری است که افغانستان نمی‌تواند به تنهایی چنین پروژه‌های کلانی را تمويل نماید. موضوع شبکه‌یی ساختن این صنعت خود چالش دیگری است. به‌گونه‌ی مثال (Gage) یا میله‌ی خط آهن (فاصله بین دو ریل) که از کشورهای همسایه‌ی شمالی به داخل افغانستان امتداد یافته ۱۵۲ سانتی متر است ولی (همین) (Gage) در خط‌آهن خواف-هرات ۱۴۳ سانتی متر و در خط‌آهن پاکستان ۱۶۷ سانتی متر می‌باشد. یعنی افغانستان نمی‌تواند یک شبکه‌ی خط‌آهن بدون درد سر را بین همسایه‌های خویش ایجاد نماید. قطاری که از ترکمنستان بارگیری می‌شود می‌تواند بدون بارگیری مجدد مستقیماً محموله‌ی تجارتي را به ازبکستان و یا سایر کشورهای آسیای مرکزی انتقال دهد ولی اگر همین قطار بخواید محموله‌ی تجارتي یا ترانزیتی را به چابهار یا کراچی انتقال دهد، در آن‌صورت دولت افغانستان مجبور است بنادر بارگیری جدیدی را در تورخندی و تورخم بسازد و محموله‌ها را دوباره بارگیری نماید که این معضل تا آخر حل‌ناشدنی است. چالش‌های امنیتی همچنان فراگیر است؛ همان‌طور که پروژه‌های مرزی شرق و جنوب را متاثر ساخت، ترس آن است که تحركات شمال و شمال‌شرق را نیز آسیب برساند. مشکلات سیاسی کنونی از چالش‌های عمده به‌شمار می‌آید، ولی به‌باور اغلب یک جمع بزرگ از کشورهای منطقه از سیاست مبتنی بر همکاری‌های اقتصادی منظفوی حمایت خواهند کرد.

مبارزه با فساد را آن‌چنان‌که باید جدی می‌گرفتند نگرفتند و نبود این تلاش‌ها در روند ملت‌سازی منجر به ضیاع پول شده است.

سیگار همچنین دریافته است که فساد سیستماتیک در درون دولت افغانستان به [ساده شدن] حیف‌ومیل میلیاردها دالر پول نقد کمک کرده است. اعمال بد فراگیر در وزارت‌خانه‌های امنیتی افغانستان و نیروهای ملی امنیتی افغانستان همچنان در هدر رفتن پول نقش داشته است.

تیل امریکایی‌ها به سرعت رفته است. پولی که به مبارزه علیه شورش‌گران اختصاص داشته به‌دست کسانی چون احمد ولی کرزی، برادر ناتنی رییس‌جمهور پیشین، حامد کرزی، رسیده است؛ کسی که با ایجاد امپراطوری در ولایت کندهار بر نیروهای خصوصی امنیتی، نهادهای قراردادکننده و خرید و فروش املاک و جایزها کنترل داشت. قاچاقچیان مواد مخدر در پیوند با سیاست‌مداران افغان نهایتاً پول امریکا را به‌دست آورده‌اند.

سپاکو صدای زنگ هشدار پول‌های هدر رفته در افغانستان را برای سال‌ها کوبیده است، اما اقدامات کمی برای حل مشکل انجام شده است. او به همه‌ی نهادهای تهیه‌کننده‌ی پول به افغانستان توصیه کرده است تا یک بازیابی اساسی جهت مبارزه با فساد را با تجربه‌های خوب در این زمینه انجام دهند. او از کانگرس خواست قانونی را تصویب کند که ادارات ایالات متحده را ملزم سازد تا برای جلوگیری از اختلاس کار بیشتری انجام دهند.

پس از ۱۵ سال جنگ و کشته شدن ۲۱۷۴ امریکایی، به‌نظر می‌رسد که هنوز هیچ‌کس به او گوش نمی‌دهد.

دیدهبان فساد: ایالات متحده فساد را در افغانستان فراگیر و نهادینه کرده است

فاران پالیسی / دیوید فرانسیس

ترجمه: بهار مهر

افغانستان از دیرباز یک کشور فاسد به‌شمار می‌رود. بر اساس یافته‌های جدید منتشرشده به روز چهارشنبه توسط اداره‌ی بازرسی ویژه‌ی امریکا برای بازسازی افغانستان (سیگار)، ایالات متحده هیچ کاری برای بهبود آن انجام نداده بلکه در واقع آن را بدتر ساخته است.

گزارش اولین «درس‌های آموخته‌شده‌ی» اداره‌ی بازرسی ویژه نتیجه‌گیری کرده است که حضور امریکا پس از ۲۰۰۱ در افغانستان کمک کرده است تا فساد با تزریق ده‌ها میلیارد دالر به اقتصاد محلی با دیدبانی ضعیف و تجارب ناقص قراردادی رشد کند. سیگار همچنین یافته است که ایالات متحده شریک بازیگران فسادپیشه‌ی افغان است.

«گزارش ما در حالی که نشان می‌دهد فساد در افغانستان به پیش ۲۰۰۱ بر می‌گردد، اما پس از آن بسیار جدی و شایع شده است.» رییس اداره‌ی سیگار، جان ساپکو، این سخنان را در بنیاد کارنگی برای صلح جهانی، در واشنگتن ایراد کرد. او افزود: «اما پس از ۲۰۰۱ عوامل داخلی فساد - به‌شمول امنیت، سیستم ضعیف پاسخگویی و تجارت مواد مخدر - با عوامل جدید آمیخته است: سرازیر شدن گسترده‌ی کمک‌های خارجی، نظارت ضعیف از مساعدت‌ها و تمایل به همکاری با دلالان فاسد و بی‌رحم قدرت.»

او اضافه کرد: «برآیند این روند برای افغانستان فساد سیستماتیک - فراگیر و نهادینه شده بود که بر دادگاه‌ها، ارتش، پولیس، بانکداری و سایر سکورها مهم اثر گذاشت.»

سپاکو گفت اختلاس اهداف سیاست ایالات متحده را به تحلیل می‌برد و پنتاگون (وزارت دفاع)، وزارت خارجه و اداره‌ی انکشافی بین‌المللی ایالات متحده، تلاش‌ها جهت

قربانی و ضرورت گفت و گو در مورد جنایات صورت گرفته در افغانستان

نهادهای بازماندگان قربانیان افغانستان

SAAJIS.com
FB.com/SAAJIS.Afghanistan

لیست ۵۰۰۰ قربانی که توسط حزب دموکراتیک خلق افغانستان اعدام و یا زنده به گور گردیده بودند، توسط روزنامه‌ی ۸ صبح در ۲۷ سنبله ۱۳۹۲ در کابل منتشر شد. این لیست توسط دادستانی عالی کشور هالند برای محاکمه‌ی محمد امان، یکی از محققین و شکنجه‌گران حزب دموکراتیک خلق در سال‌های ۱۳۵۷ و ۱۳۵۸، ترتیب شده بود. امان الله بعد از سقوط دولت حزب وطن (حزب دموکراتیک قبلی) به کشور هالند مهاجرت و از آن کشور تقاضای پناهندگی کرد.

این لیست شامل همه‌ی قربانیان جنایات حزب دموکراتیک خلق در طول دروان زمامداری ۱۴ ساله‌ی آن حزب در افغانستان نمی‌شود. این لیست حتا شامل آن‌عده از زندانیانی که در سال‌های ۱۳۵۷ و اوایل سال ۱۳۵۸ دستگیر و ناپدید گردیده بودند نیز نمی‌شود. چرا که حفیظ الله امین، دومین رهبر حزب دموکراتیک خلق افغانستان، که بعد از قتل استادش نورمحمد تره‌کی به قدرت می‌رسد، در ماه عقرب سال ۱۳۵۸ یک لیست ۱۲۰۰۰ نفری از زندانیان اعدام شده در دوان زمامداری نورمحمد تره‌کی را بر دیوارهای وزارت داخله نصب می‌کند. حفیظ الله امین می‌خواست که با این عمل‌اش مسئولیت آن قتل‌ها را به دوش نورمحمد تره‌کی بیندازد. لیست تهیه‌شده توسط سارنوالی عالی کشور هالند شامل بخش کوچکی از همان لیست ۱۲۰۰۰ نفری منتشره توسط حفیظ الله امین است. در لیست ۵۰۰۰ نفر اسامی قربانیانی که بعد از ماه عقرب سال ۱۳۵۸ دستگیر و اعدام شده‌اند خیلی زیادند. لیست ۱۲۰۰۰ قربانی ترتیب شده توسط حفیظ الله امین نیز به‌نوبه‌ی خود شامل بخش کوچکی از قتل ده‌ها هزار قربانی در طی حاکمیت ۱۴ ساله حزب دموکراتیک خلق در افغانستان می‌شود که تا به امروز مستند نشده است.

لیست اعدامیان ۵۰۰۰ قربانی نشان می‌دهد که این افراد به‌خاطر داشتن باورهای سیاسی، نشر و پخش شبنماها و تعلقات صنفی‌شان، نخست به‌طور وحشیانه شکنجه شده‌اند و سپس به‌گونه‌ی دسته‌جمعی اعدام یا زنده به گور گردیده‌اند که حتا کودکان زیر سن ۱۶ سال نیز از آن در امان نبوده‌اند. آن‌چه در این لیست قابل مشاهده است شیوه‌ی خودسرانه‌ی دستگیری مخالفان سیاسی است که بدون تفهیم اتهام و دادرسی عادلانه در ظرف چند روز محکوم به اعدام شده‌اند.

برای جوانان امروزی کشور ما که انتقاد از دولت را یک حق مسلم خود می‌دانند، درک این واقعیت که افراد برای انتقاد از دولت بدون کوچک‌ترین حق دادرسی - حتا غیرعادلانه - محکوم به اعدام گردند و یا در یک محل نظامی زنده به گور گردند غیر قابل تصور است.

دولت حزب دموکراتیک خلق، همه‌ی افرادی را که به‌طور پنهانی شکنجه و اعدام شدند، نه شناسایی کرده و نه هیچ‌گونه توضیح رسمی در این مورد به بازماندگان زندانیان ارایه کرده است. حزب دموکراتیک خلق با کشتار سیستماتیک مخالفان سیاسی و کتمان سازمان‌یافته‌ی آن اولین بذر فرهنگ معافیت از مجازات را در کشور کاشتند.

از آن زمان تا به امروز، معافیت و چشم‌پوشی از مجازات جنایت‌کاران جنگی و حقوق بشری و عدم دادخواهی به یک فرهنگ شایع در کشور تبدیل شده است.

این سیاست فراموشی گذشته و عدم دادخواهی سبب شد که تعدادی از خانواده‌های قربانیان و بازماندگان نهادی را به نام «نهادهای بازماندگان قربانیان افغانستان» برای به چالش کشیدن فرهنگ معافیت از مجازات، طرح داعیه‌ی دادخواهی و راه‌اندازی یک جنبش مدنی و حقوقی دادخواهانه به راه اندازند.

نهادهای معتقد است که چشم‌پوشی از مجازات باعث تداوم جنگ و خشونت، گسترش عملیات تروریستی و انتحاری، اختطاف، سنگسار، ترور، غضب زمین و مالکیت‌های عامه، و سایر اشکال خشونت علیه شهروندان شده است. باور دارد که در کشوری که در آن عاملان جنایات عظیم ضدبشری مصونیت داشته باشند و فرهنگ معافیت چشم‌پوشی از مجازات در آن حاکم باشد، صلح دائمی نمی‌تواند در آن برقرار گردد و مردمان آن نیز احساس امنیت نخواهند کرد. تأمین عدالت، ختم فرهنگ اغماض و چشم‌پوشی از مجازات، و محاکمه‌ی جنایت‌کاران در این جامعه یک امر ضروری و مبرم برای ختم منازعه محسوب می‌شود.

ما خانواده‌های قربانیان معتقد هستیم که دوام انواع مظالم و بی‌عدالتی‌ها در جامعه ریشه در فرهنگ فراموشی گذشته و درس‌نیاموزی از گذشته و بی‌اعتنایی به آلام انباشت شده‌ی میلیون‌ها هم‌وطن ما دارد. اگر ما گذشته‌ی خود را صادقانه نقد نکنیم، به فرهنگ اعتراف به آن‌همه مظالم صورت گرفته روی نیاوریم، نمی‌توانیم که به دایره‌ی معیوب خشونت‌های بی‌پایان در کشور خاتمه بدهیم.

از این رو، ما خانواده‌ها و بازماندگان قربانیان سه دهه جنگ در افغانستان می‌خواهیم که از روز ۲۷ سنبله به‌عنوان روز گفت‌وگو در مورد جنایات صورت گرفته در افغانستان تجلیل به‌عمل آید تا مردمان کشور ما بتوانند در این روز در مورد خوبی حرکت دادخواهی به‌جای فرهنگ فراموشی گذشته، فرهنگ درس‌آموزی به‌جای انکار و کتمان گذشته، فرهنگ اعتراف و شفابخشی و به‌جای بی‌اعتنایی به آلام مردم و تبادل نظر درباره‌ی علل اصلی ادامه‌ی فرهنگ معافیت از مجازات و فراموشی تاریخی در کشور گفت‌وگو کنند.

چهلک

سخن‌سازان هاتفا

خاک‌بازی در مسیر سیلاب

نمایش قدرت پیروان مرحوم احمدشاه مسعود برای بعضی از دوستان تاجیک و هزاره مایه‌ی دلگرمی شده است. می‌گویند اینک ما؛ مایی که می‌توانیم با یک دولت حرف‌نشنو با زبان زور سخن بگوییم. اما واقعیت آن است که این نمایش قدرت (با کارد و تفنگچه و کلاشینکف) هیچ چیزی را در هیچ جایی تغییر نمی‌دهد. در پانزده سال گذشته هم از این نمایش‌های هیجان‌آور داشتیم.

به نظر من، کسانی که از این‌گونه حرکت‌ها پشتیبانی می‌کنند، به بازی‌های بزرگ‌تر در سیاست افغانستان و منطقه و جهان هیچ اعتنایی ندارند. وضعیت در سطح کلان بسیار خطرناک شده؛ آن‌چه می‌تواند جلو باخت سنگین همه‌ی مردم افغانستان، و مخصوصاً مردم تاجیک و هزاره و ازبیک، را بگیرد فعال شدن یک شبکه‌ی سیاسی فشار گسترده است، برای اصلاح رفتار حکومت. اگر تاجیک‌ها واقعا در پی اصلاح رفتار حکومت‌اند و فکر می‌کنند توان چنان کاری را دارند، به‌جای نشان دادن چند تا کارد و تفنگ در کوچه‌های کابل با دقت و

حوصله بنشینند و همراه با نیروهای موثر هزاره و ازبیک یک طرح سیاسی جامع و درازمدت برای فشار آوردن بر حکومت اشرف غنی بریزند و طرح خود را عملاً دنبال کنند و به انجام برسانند. برای کامیاب کردن هر طرح کلانی از این دست نیاز به دید استراتژیک در سطح منطقه و جهان هم هست.

کرزی و اشرف غنی همیشه استراتژیک عمل کرده‌اند و پیوسته جهانیان را متقاعد ساخته‌اند که یک حکومت انحصارگرایی پشتونی طالب‌پرور بهتر از گزینه‌های بدیلی است که محورشان قدرت یافتن تاجیک‌ها باشد. تاجیک‌ها تا این روایت را تغییر ندهند، بدون همکاری ازبیک‌ها و هزاره‌ها نمی‌توانند تغییر بدهند، این بازی‌های بچه‌گانه‌ی نمایش کارد و پکول در خیابان‌های کابل از حد یک مضحک‌ی دردناک فراتر نخواهند رفت.

نباید از یاد برده باشیم که طالبان وقتی افغانستان را گرفتند و چیزی نمانده بود که بساط مقاومت پنجشیر را هم درهم بپیچند، امر صاحب مسعود مرحوم زنده بود و نیروی جنگی بسیار بهتری داشت. اگر آن مرحوم در آن زمان نتوانست جلو پاکستان و عربستان سعودی را بگیرد، حالا چنان کاری بسیار دشوارتر شده. در زمانی که خطرهای بسیار بزرگ‌تر کشور را تهدید می‌کنند، همان قدر که تظاهرات مدنی جنبش روشنائی به معنای ندیدن تصویر بزرگ است، نمایش کارد و تفنگ پیروان مسعود نیز غفلت عمیق دوستان تاجیک را نشان می‌دهد. بیم آن می‌رود که در میانه‌ی این مارش‌های مدنی و غیرمدنی طالبان با نیرویی بسیار قوی‌تر و مجهزتر وارد میدان شوند و خواب و خیال همه‌ی مان را آشفته کنند.

هر روز روزنامه اطلاعات روز را پشت در منزلتان در یافت کنید

Subscribe to Daily Etilaat Roz	
6 Months	120\$ USD
Annual	200\$ USD

برای ادارات دولتی و شرکتها	
۳۰۰۰ افغانی	شش ماهه
۵۰۰۰ افغانی	یک ساله

برای متعلمین و محصلین	
۲۰۰۰ افغانی	شش ماهه
۴۰۰۰ افغانی	یک ساله

یادداشت: تنها یادداشت روز دیدگاه رسمی اطلاعات روز می باشد. مسئولیت سایر نوشته‌ها به نویسندگان آن بر می گردد.

- ❖ صاحب امتیاز و مدیرمسئول: ذکی دریابی
- ❖ معاون مدیرمسئول: حمیرا رسا
- ❖ سردبیر: جواد تاجی
- ❖ دبیر خبر: عصمت الله سروش
- ❖ گزارشگران: راحله رسول، الیاس نواندیش
- ❖ ویراستار: عمران راتب
- ❖ صفحه‌آرا: هادی دریابی
- ❖ بازارباز: محمد حسین جویا ۰۷۶۷۱۵۲۰۶۲
- ❖ ایمیل: dailyetilaatroz@gmail.com
- ❖ آدرس: کابل، کارته سه، سرک شورا
- ❖ شماره تماس: ۰۷۸۹۶۴۵۱۶
- ❖ مسئول توزیع: روح الله مرادی ۰۷۷۶۹۴۰۴۵۴ / ۰۷۹۲۹۱۹۳۳۲
- ❖ چاپ: مطبعه امام ۰۷۹۹۱۴۲۹۹۹

بگو مگو facebook

آنگلا مرکل: اتحادیه‌ی اروپا در یک شرایط بحرانی قرار دارد

این اتحادیه نگاه کنند. اما موضوع رویارویی با بحران پناهجویان از بحث‌انگیزترین نکات این اجلاس است. کشورهای اروپایی هنوز برای کنار آمدن با موج گسترده‌ی مهاجرت مشکل دارند و در مورد بهترین روش برای پذیرش و اسکان آن‌ها دچار اختلاف هستند. روبرت فیکو، رئیس‌جمهور اسلوواکی و میزبان اجلاس تنها یکی از رهبران کشورهای اروپای شرقی است که با طرح اتحادیه‌ی اروپا برای تقسیم و اسکان پناهجویان در سراسر اروپا مخالف است. او در این باره گفته است که اسلوواکی «حتا حاضر نیست یک مهاجر مسلمان» را بپذیرد و علیه این طرح شکایت حقوقی خود را مطرح کرده است. این در حالی است که برای فرانسه در پی حملات تروریستی در این کشور، موضوع امنیت مرزها در اولویت قرار دارد.

داده‌اند تا درباره‌ی آینده‌ی این اتحادیه بدون حضور بریتانیا، باهم بحث و گفت‌وگو کنند. با آن‌که ترزا می، نخست‌وزیر بریتانیا در این اجلاس شرکت ندارد و موضوع خروج بریتانیا از اتحادیه (برگزیت) در برنامه‌ی کار این اجلاس نیست، نتیجه‌ی رفراندوم بریتانیا مذاکرات دیرپوز را تحت‌الشعاع قرار داد. در همین حال فرانسوا اولاند، نخست‌وزیر فرانسه گفته است که «با باید در مسیر فروپاشی قرار بگیریم یا باید برای همدین جان تازه‌ی بی به اروپا با یکدیگر همکاری کنیم». پیشتر دونالد توسک، رئیس شورای اروپا از رهبران این اتحادیه خواسته بود تا مطمئن شوند که شهروندان این کشورها از برگزیت درس‌های لازم را گرفته‌اند و قادر به بازگرداندن ثبات و احساس امنیت به این اتحادیه هستند. او از آن‌ها خواسته بود تا «صادقانه به مشکلات»

اطلاعات روز: آنگلا مرکل، نخست‌وزیر آلمان که برای شرکت در اجلاس سران اروپا در براتیسلاوا حضور دارد، گفته است که این اتحادیه در «شرایط بحرانی» قرار دارد. به نقل از بی‌بی‌سی، خانم مرکل روز گذشته در آستانه‌ی ورود به اجلاس تاکید کرد: «همه‌ی مشکلات اروپا را نمی‌توان تنها در یک نشست حل کرد. اتحادیه‌ی اروپا باید نشان دهد که می‌تواند در حوزه‌ی امنیتی، همکاری‌های دفاعی و رشد اقتصادی و اشتغال‌زایی عملکرد بهتری داشته باشد». کشورهای اروپایی در زمینه‌ی چگونگی ایجاد محرک‌های اقتصادی و رویارویی با موج مهاجرت‌های غیرقانونی دچار اختلاف‌نظرهای عمیقی هستند. سران اتحادیه‌ی اروپا دیروز جمعه ۱۶ سپتامبر در براتیسلاوا، پایتخت اسلوواکی جلسه تشکیل

بیش از یک میلیون نفر در سودان جنوبی آواره شده‌اند

استقلال یافته است. این کشور به‌طور رسمی از ۹ جولای ۲۰۱۱ شکل گرفت اما از دسامبر ۲۰۱۳ بار دیگر وارد یک جنگ خونین داخلی شد. این جنگ زمانی آغاز شد که سالوا کایبر مایاردیت، رئیس‌جمهور سودان جنوبی ریک ماچار، رهبر مخالفان را از معاونت رئیس‌جمهوری برکنار کرد. تاکنون در نبردهای داخلی سودان جنوبی بیش از ۵۰ هزار نفر کشته شده‌اند.

به نقل از رادیو زمانه، کمیشنری عالی سازمان ملل در امور پناهندگان در گزارش ماه اسد خود گفته بود ۹۳۰ هزار پناهجوی سودان جنوبی به کشورهای همسایه گریخته‌اند و هر روز بر تعداد آن‌ها افزوده می‌شود. سودان جنوبی که به‌طور عمده مردم آن مسیحی هستند پس از ۲۰ سال جنگ داخلی از بخش شمالی آن که مردمش بیشتر مسلمان هستند

اطلاعات روز: سازمان ملل می‌گوید در سه سال جنگ داخلی سودان جنوبی بیش از یک میلیون نفر از ساکنان این کشور مجبور به ترک سرزمین خود شده‌اند. سازمان ملل در گزارشی که روز جمعه ۲۶ سنبله منتشر کرد، گفت در داخل سودان جنوبی ۱,۶ میلیون نفر از خانه‌های خود آواره شده‌اند و این یک فاجعه است.

انتقاد سناتوارن امریکایی از برخورد دوگانه‌ی پاکستان

آقای اولسن افزوده در صورت اقدام پاکستان در برابر دهشت‌افکنان ثبات در منطقه تأمین خواهد شد و رابطه اسلام‌آباد با واشنگتن و همسایگان پاکستان بهبود خواهد یافت. مقام‌های افغان و امریکایی از دیر زمانی ارتش و اداری استخبارات این کشور، آی اس آی، را به پناه دادن و تمویل گروه طالبان متهم می‌کنند. مقام‌های پاکستان اما همواره این انتقادات را ناموجه خوانده و گفته‌اند که پاکستان خود قربانی دهشت‌افگنی است. آقای اولسن همچنان گفته که اسلام‌آباد برضد شورشیان که تهدید علیه افغان‌هاست مبارزه‌ی جدی ندارد. این دیپلمات امریکایی با آن‌که اسلام‌آباد را از بهر نداشتن سیاست ثابت در منطقه انتقاد می‌کند تاکید دارد که پاکستان از مبارزه با افراط‌گرایی و انزوای جهانی یکی را باید بپذیرد.

سنای ایالات متحده هم که در این جلسه حضور داشتند از رویکرد پاکستان به شدت انتقاد کرده و هشدار دادند دلیل موجهی برای ادامه‌ی کمک‌های امریکا به این کشور وجود ندارد. **اولسن: دو انتخاب برای پاکستان؛ اقدام علیه افراط‌گرایان و یا هم انزوای بین‌المللی** در این جلسه، ریچارد اولسن نماینده‌ی خاص امریکا برای پاکستان و افغانستان به موقعیت پاکستان در منطقه اشاره کرد و اذعان داشت که اسلام‌آباد دو انتخاب دارد: اقدام علیه افراط‌گرایان و یا هم انزوای بین‌المللی. آقای اولسن گفت: «من همواره باور داشته‌ام که پاکستان در یک موقعیت استراتژیک قرار داشته و می‌تواند که با برضد افراط‌گرایان که در قلمرو این کشور پناهگاه‌های امن دارند و کشورهای همسایه را تهدید می‌کند، اقدام کند و یا به چشم‌پوشی از این مشکل ادامه دهد.»

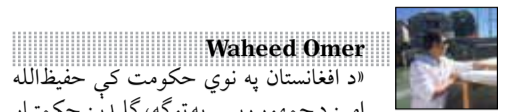
اطلاعات روز: کمیته‌ی روابط خارجی مجلس سنای امریکا روز پنج‌شنبه (۲۵ سنبله) جلسه‌ی استماعیه‌ی را برای بررسی پالیسی‌های این کشور در برابر افغانستان برگزار کرد. به نقل از صدای امریکا، سناتور باب کورکر، رئیس این کمیته در آغاز جلسه به نقش پاکستان در آوردن ثبات در منطقه اشاره کرد و بیان داشت که این کشور همیشه با امریکا برخورد دوگانه داشته است. سناتور کورکر همچنین گفته است که اسلام‌آباد در برابر منافع امریکا ایستاده و روند صلح با طالبان را به چالش کشیده است. آقای کورکر افزوده: «پاکستان در این روند (صلح) به برخورد دوگانه خود ادامه داده و یقیناً که پاکستان بر ضد منافع ما (امریکا) از طریق حمایت از شبکه‌ی حقانی کار می‌کند.» براساس این گزارش، دیگر اعضای مجلس

آتش‌بس سوریه و درگیری‌های سنگین در شرق دمشق

تاکتون موارد زیادی از نقض آتش‌بس از سوی دو طرف گزارش شده است. به گفته‌ی مقامات روسیه، نیروهای مخالف دولت سوریه که از حمایت امریکا برخوردار هستند هنوز از مسیر اصلی که به مناطق تحت کنترل شورشیان در شهر حلب منتهی می‌شوند، خارج نشده‌اند. دیروز جمعه، ۱۶ سپتامبر، میخائیل باگدانف، معاون وزیر خارجه‌ی روسیه هشدار داده چنانچه امریکا نتواند از نفوذش بر نیروهای مخالف میانه‌رو دولت سوریه در جدا کردن خود از گروه‌های مرتبط به القاعده استفاده کند، احتمال حملات هوایی وجود خواهد داشت. آقای باگدانف به بی‌بی‌سی گفته است که آتش‌بس پیشنهادی روسیه و امریکا که در هفته‌ی جاری به مورد اجرا گذاشته شده، تنها طرح موجود درباره‌ی بحران سوریه است. این مقام روس همچنین گفته است که به‌عنوان یکی از طرفین توافق به اجرای آن متعهد بوده و انتظار داشته که دولت سوریه این توافق را نقض

نکند. امدادسانی به شهرهای محاصره شده‌ی سوریه یکی از مفاد اصلی توافق میان امریکا و روسیه بود، اما آن‌طور که سازمان ملل می‌گوید هنوز ۲۰ لاری حاوی غذا و دوا که قرار بوده برای کمک به ۲۵۰ هزار سکنه‌ی غیرنظامی در شرق حلب اعزام شود، در پشت مرزهای ترکیه متوقف مانده‌اند. در تحویلی دیگر گروه ناظر حقوق بشر سوریه از اعزام نیروهای روسیه به جاده‌ی اصلی منتهی به نواحی تحت کنترل شورشیان در شهر حلب خبر داده است. به گفته‌ی سخن‌گوی این گروه، نیروهای روسی جایگزین نیروهای دولت سوریه در امتداد جاده‌ی استراتژیک کاستلو شده‌اند. هنوز صحت این خبر مستقلا تأیید نشده است. براساس توافق آتش‌بس انتظار می‌رود نیروهای دولتی و شورشیان مخالف از این جاده عقب‌نشینی کرده و به کاروان‌های حامل کمک اجازه‌ی ورود به شهر حلب را بدهند.

اطلاعات روز: گزارش‌های تازه از سوریه حاکی است که چهار روز پس از آغاز آتش‌بس مورد توافق امریکا و روسیه درگیری‌هایی در حومه‌ی دمشق، پایتخت سوریه رخ داده است. به نقل از بی‌بی‌سی، پیشتر گزارش‌ها از پرتاب راکت و درگیری بین نیروهای دولت سوریه و نیروهای مخالف در منطقه‌ی جوبر که در کنترل نیروهای شورشی است، خبر داد. روسیه می‌گوید که تنها آن‌ها هستند که این توافق را اجرا می‌کنند. این کشور از امریکا خواسته تا اجازه‌ی انتشار تمام مفاد توافق آتش‌بس را بدهد. روسیه همچنین از امریکا خواسته تا از نفوذش برای جداکردن شورشیان مخالف دولت از گروه‌های مرتبط با القاعده استفاده کند. در مقابل امریکا ضمن ابراز نگرانی در مورد تأخیر در ارسال کمک‌های انسانی از روسیه خواسته تا از نفوذش بر دولت سوریه استفاده کرده تا آن‌ها اجازه‌ی رسیدن کاروان‌های حامل کمک‌ها را به حلب بدهند.

Waheed Omer

«د افغانستان په نوي حکومت کې حفیظ‌الله امین د جمهور رییس په توگه، گلبدین حکمتیار د صدر اعظم په توگه او د افغانستان د دفاع وزارت لوی درستیز محمد یعقوب د ملی دفاع وزیر په توگه موافقه شوې وه» این گفته‌ها نقل قولی از بیانیه‌ی تلویزیونی سید محمد گلابزوی وزیر داخله‌ی دوران کارمل است که بعد از کشته شدن امین در سال ۱۳۵۸ در مورد مذاکرات مخفی امین و حکمتیار ارایه کرد. در رد و تأیید این ادعا گاهی اسنادی ارایه نشد. بعد از کودتای شهناز تنی در سال ۱۳۶۸ عین ادعا تکرار شد. داکتر نجیب الله ادعا کرد که تنی این کودتا را در ثباتی نزدیک با حکمتیار طرح کرده بود. و این کودتا ظاهراً برای به قدرت رسانیدن حکمتیار در کابل طرح شده بود. این ادعا بعد ها مستند شد. بعد از سقوط داکتر نجیب الله در ماه ثور ۱۳۷۰ هم تقریباً عین ادعا تکرار شد که حکمتیار با اطرافیان داکتر نجیب الله در مذاکره بود تا حکومت مستقیماً به وی تسلیم داده شود. وقتی جنگ شدید ۱۱ جدی در کابل رخ داد، حکومت استاد ربانی نیز ادعا کرد که حکمتیار طرح کودتا ریخته بود تا حکومت وی را در کابل سقوط داده و خود حکومت بسازد. در دوران حکومت طالبان در کابل هم مذاکراتی میان حکمتیار و رهبری طالبان برای یکجا شدن او با طالبان صورت گرفت ولی آن مذاکرات هیچ گاهی پیروز نشد.

در دوران رییس‌جمهور کرزی هم مذاکرات دور و درازی با حکمتیار صورت گرفت و من خود شاهد بودم که هرازگاهی به کامیابی نزدیک میشد. ولی نشد. اکنون ۳۷ سال بعد از ادعای حکومت کارمل در مورد طرح حکمتیار برای ساختن حکومت مشترک با امین، حکمتیار در سال ۱۳۹۵ با هفتمین رییس‌جمهور افغانستان بعد از امین، داکتر اشرف غنی، هنوز هم در مذاکره است تا به کابل بیاید. با توجه به رویداد های بالا نمی‌دانم این کار خواهد شد یا نه! این را به دلیلی نوشتیم که ۳۷ سال تقریباً معادل عمر من است. در طول ۳۷ سال گذشته هیچ کسی بیشتر از حکمتیار کوشش نکرده تا یا با زور، یا با ترغیب، یا با مذاکره و یا با مقابله وارد دستگاه قدرت در کابل شود. اما در این مدت تقریباً هر کسی به نحوی در افغانستان طعم قدرت را چشید ولی حکمتیار نچشید. حکمتیار باید یک روزی بالاخره بداند که شاید در قسمتش نیست که قدرت کابل به دست او بیافتد. به قول معروف، میری قسمت می تو نهی شاید!

در مورد خوب و بد بودن مذاکرات با حکمتیار نظری دارم. این را فقط به دلیلی نوشتم که بی‌دلیل رویدادها در ذهنم خطور کرد. فقط برایم جالب بود.

Hamza Vaezi

سرباز وطن

(بازنشر این سوگنوشته را تقدیم می‌کنم به فرمانده زور زاهد) سرباز وطن، سرش را عاشقانه می‌بازد تا بر بلندای تن خویش، ارتفاع امید را برای فرزندان من بالاتر ببرد! خون سرباز وطن در صبحگاهان برخاک خاکستری «کتر» می‌ریزد تا عکاسان کابل و لندن و نیویورک، تصویر تفنگ غارت شده او را در پیشانی روزنامه‌های عصر بیاویزند! سرباز وطن، دستانش را برغازی آباد بیرق می‌کند تا شلمه‌های غرور مشرقی «رحمان بابا» در اهتزاز بماند! سرباز وطن، چکمه‌های مچاله‌اش را در کوهستان‌های ننگرهار می‌کارد تا چهار فصل باغچه‌های «قصر گلخانه» معطر بمانند!

سرباز وطن، پاهایش را سخاوتمندانه به رود هلمند می‌سپارد تا، کفش‌های مکاشفه جنرال‌های پر ستاره‌ی وزارت دفاع، براق تر گردد!

سرباز وطن، کلاه تیرخورده‌ی خویش را برشاخه‌ی درختان قندهار جا می‌گذارد تا قلب انارهای شهر خونین تر گردد! سرباز وطن، چشم‌های تیر خورده‌اش را در میان سنگلاخ‌های خوست می‌دوزد تا شکوه شکوفه‌های خشکیده‌ی نورستان را بهتر ببیند!

سرباز وطن، تسبیح مادر تخاری، مهر پدر بامیانی، دستمال خواهر بغلانی و عکس نامزد بدخشان‌اش را شبانه به جنگل‌های «جاجی» هدیه می‌کند تا نماز ظهر اربابان سیاست، قضا نگرده!

سرباز وطن، با شعر حضور خود در نورستان، حماسه‌ی رستم می‌سراید تا مبادا سکوت سایه‌ها بشکنند!

سرباز وطن، «سرود ملی» را از انحنای گلولی بریده‌ی خود در بدخشان فریاد می‌کند تا عشوهای کارشناسان ما، هر شب در تلویزیون‌های پایتخت پر بیننده بماند!

سرباز وطن، هر صبح مثله‌منثله می‌گردد تا حاجیان متدین ما با پیراهن‌های بلند عربی فاتحانه از مکه بازگردند!

سرباز وطن، هریبگانه، بازوبند عسکری‌اش را به روی قلب شکافته‌اش می‌بندد تا هر یبگانه، لب‌های تیغ خورده‌ی «ستاره»، بینی بریده‌ی «عایشه» و تن جزغاله‌ی «فرخنده» بخورد! و... سرباز وطن، حماسه‌ی است که در ننگرهار، ناسروده می‌ماند تا چون سمفونی «میدان روشنایی» ناخوانده بماند!

مورینیو: انگیزه لازم را مقابل فاینورد نداشتیم

ژوزه مورینیو، سرمربی منچستر یونایتد مدعی شد که تیمش در نیمه اول دیدار پنجشنبه شب مقابل فاینورد از انگیزه کمی برخوردار بود. یونایتد پس از شکست در دربی منچستر مقابل سیتی، در دیدار مقابل فاینورد نیز ۰-۱ شکست خورد و دومین باخت پیاپی را به ثبت رساند. سرمربی پرتگالی پس از بازی مدعی شد که بازیکنانش انگیزه کافی برای این بازی را نداشتند. او گفت: فکر می‌کنم در نیمه اول به اندازه کافی انگیزه از خود نشان ندادیم. نمی‌گویم بد بودیم، می‌گویم با انگیزه لازم برای کسب پیروزی در زمین فوتبال نبودیم. نیمه دوم اوضاع فرق داشت، دقیقاً وقتی تلاش داشتیم که فاینورد را شکست دهیم آن‌ها گولزنی کردند که شایسته گولزنی نبودند. همیشه انتظار دارم تیمم بیشترین انگیزه ممکن را داشته باشد و برایم مهم نیست حریف چه تیمی است.

تعلیق محرومیت رئال توسط دادگاه CAS

رئال مادرید که توسط فیفا از خرید بازیکن در دو پنجره نقل و انتقالاتی ۲۰۱۷ محروم شده بود، به دادگاه حکمیت ورزشی (CAS) تقاضای فرجام‌خواهی داد و حالا این درخواست مورد قبول واقع شده است. رئال مادرید که از سوی فیفا به زیر پا گذاشتن قانون در جذب بازیکنان زیر ۱۸ سال محکوم شده، بر اساس حکم این سازمان نمی‌تواند در دو پنجره نقل و انتقالاتی سال ۲۰۱۷ بازیکنی جدید خریداری کند و حتی بازیکنان زیر ۱۸ سالی که جذب‌شان باعث محرومیت رئال شده است نیز یک سال از فوتبال محروم شده بودند. رئال پس از رد شدن فرجام‌خواهی‌اش در دادگاه استیناف فیفا، به دادگاه حکمیت ورزشی تقاضای فرجام‌خواهی داد و دیروز طی بیانیه‌ای اعلام کرد که این دادگاه درخواست فرجام‌خواهی را قبول کرده و بدین ترتیب بازیکنان جوانی که از فوتبال محروم شده بودند، می‌توانند به کارشان در تیم‌های پایه‌ی رئال ادامه دهند. این تعلیق تا زمان صادر شدن رای نهایی پابرجا خواهد ماند.

سیمئونه: کاهش مدت قراردادام به نفع همه بود

دیگو سیمئونه، سرمربی اتلتیکو مادرید در نشست خبری بازی با خیخون تایید کرد که مدن زمان قراردادش را دو سال کاهش داده است. سیمئونه تا سال ۲۰۲۰ با اتلتیکو قرارداد داشت اما تصمیم گرفت مدت قراردادش را دو سال کاهش دهد. او دیروز در نشست خبری خود این مساله را تایید کرد. سیمئونه در همین رابطه گفت: بله این خبر درست است. با باشگاه صحبت کردیم و بهترین تصمیم ممکن را گرفتیم. معتمد این به نفع هر دو طرف بود. این‌گونه وقتی قراردادم در حال اتمام است، روند تمدید با مشکل کم‌تری مواجه خواهد شد. آسوده‌خاطر باشید چون هر دو از این اتفاق راضی بودیم. می‌دانم که در مورد آینده من در اتلتیکو حرف‌های زیادی زده می‌شود و باید بگویم که این‌ها مرا ناراحت نمی‌کند. هر کسی می‌تواند هرگونه بخواهد اظهار نظر کند. اگر من حالا در اتلتیکو هستم، بدین معناست که از شرایطم در این باشگاه راضی هستم. من از هواداران‌مان انرژی می‌گیرم و با قلبم و عقلائیتم تصمیم گرفتم به کار در اتلتیکو ادامه دهم. لازم به ذکر است که پس از کاهش مدت قرارداد سیمئونه، برخی بر این گمانند که او به ترک اتلتیکو و پیوستن به اینتر فکر می‌کند.

نیمار: تا آستانه پیوستن به PSG پیش رفتم

نیمار در ابتدای تابستان قرارداد خود با بارسلونا را تا ۲۰۲۱ تمدید کرد در حالیکه پیشنهادی بسیار جلدی از پاری سن ژرمن نیز داشت. مدیر برنامه‌های نیمار فاش ساخته است که مالک قطری PSG در دو مرحله ملاقات‌های جلدی با نیمار داشت اما در نهایت نتوانست او را متقاعد کند. نیمار در همین رابطه به خبرنگاران گفت: بله، از چند باشگاه به خصوص پاری سن ژرمن پیشنهاداتی داشتم. مذاکرات با PSG طولانی و جلدی بود و حتی در مقطعی وسوسه شده بودم به پیشنهاد این تیم پاسخ مثبت بدهم اما در نهایت ترجیح دادم در بارسلونا بمانم چون من یک بارسایی هستم و علاقه من به این تیم قلبی است. در بارسلونا شاد و راحت هستم.

استونز: براوو شروع خوبی در سیتی داشته

همانگ است، چندین بازیکن را می‌شناسد و کم کم در حال آشنایی با دیگران است. وقتی من هم به تیم اضافه شدم شرایط همین بود، همه سراغ من آمدند و با من صحبت می‌کردند. برای او هم همین اتفاق افتاد. او به تیم اضافه شد، سرش را پایین انداخت و سخت تلاش کرد و نمایش خوبی داشت. این‌که او به یک کشور دیگر آمده و در فضای دیگری بازی می‌کند به نفع اوست. کمی برایش ناشناخته است و شخصاً فکر می‌کنم او عالی کار کرده است. شایسته این بوده که فیکس باشد.

کاستا: وقتی می‌بازم خیلی بداخلاق می‌شوم

درگیر خواهد بود. به خانه می‌روم و ناراحت باقی می‌مانم. بنابراین شما باید بدانید که همه چیز در زمین به پایان خواهد رسید، تمام تلاش کردن‌ها که به پیروزی تیم کمک می‌کند. من باختن را دوست ندارم. دوست ندارم در موقعیت باخت باشم و این را بارها نشان داده‌ام حتی در زمین. فکر می‌کنم هم‌تیمی‌هایم نیز حس و حالی مثل من دارند ولی هر کس این را در زمین به شکلی متفاوت نشان می‌دهد و من این را با روحیه‌ی که برای کسب پیروزی دارم نشان می‌دهم. همیشه باید شخصیت‌مان را در زمین نشان دهیم و من هم می‌خواهم احساساتم را نشان دهم.

روبن: برای بازگشت عجله‌ی ندارم

بدنی‌ام اطمینان کامل دارم. شرایط خوب به نظر می‌رسد اما از گذشته درس گرفته‌ام. نمی‌خواهم خیلی زود جشن بگیرم. موفقیت‌های بایرن یک انگیزه اضافی برای بازگشت به زمین و حضور در ترکیب تیم است. من به اندازه کافی مصدوم شدم اما این یکی از خیلی بد بود. کمی انگیزه‌تان را از دست می‌دهید و نیاز به زمان است تا همه چیز به شرایط عادی برگردد. امیدوارم اوضاع به همین شکل ادامه پیدا کند. تنها هدف من این است که مطمئن شوم تا پایان سال، بدون مشکل و با لبخندی روی صورت، آماده هستم.

فیر مینو: می‌خواهم نیمار لیورپول باشم

روبرتو فیرمینو، مهاجم لیورپول مدعی شد که می‌خواهد نیمار لیورپول باشد و به تیم در کسب نتایج خوب کمک کند. مهاجم برزیلی که در اکتبر ۲۰۱۵ به جمع سرخ‌ها اضافه شد، رابطه خوبی با پورگن کلپ دارد و نقش کلیدی در تیم او ایفا می‌کند. حال او مدعی شد که قصد دارد به نیمار لیورپول تبدیل شود. او گفت: من یک سال و نیم در بوندس لیگا مقابل تیم‌های کلپ بازی کردم. می‌دانم که از بازیکنانش چه می‌خواهد. وقتی شنیدم که

کین: منتقدینم را ساکت خواهم کرد

هری کین، مهاجم تاتنهام مدعی شد که می‌خواهد به منتقدانش ثابت کند از آمادگی بالایی برخوردار است. آقای گول فصل گذشته لیگ برتر در ۵ بازی‌اش در تمامی رقابت‌ها تنها ۱ گول به ثمر رسانده است. پس از شکست تیمش مقابل موناکو در چمپیونزلیگ، بار دیگر کین تحت هجوم انتقادهای قرار گرفت ولی حال عنوان کرد که می‌خواهد منتقدینش را ساکت کند. او گفت: مردم سال پیش هم همین حرف‌ها را می‌زدند و من کفش طلا را بردم و بیش از ۳۰ گول برای باشگاه تاتنهام زدم. مردم همیشه از این حرف‌ها خواهند زد ولی برای من اهمیتی ندارد. من آماده‌ام، آماده بازی کردن. برای یک‌شنبه آماده خواهم بود. امیدوارم در ترکیب تیم قرار بگیرم و گولزنی کنم و پیروز شویم. وقتی مهاجم هستید باید اعتماد به نفس داشته باشید. من هیچ‌گاه اعتماد به نفسم را مقابل دروازه از دست نمی‌دهم. یک‌شنبه آماده خواهم بود، شوت خواهم زد و دروازه‌بان حریف را اذیت خواهم کرد. مشخصاً مقابل موناکو هم موقعیت گولزنی داشتم. فقط نتوانستم آن‌طور که باید باشم و فوتبال همین است. باید از آن یاد گرفت. من سخت تلاش خواهم کرد تا شرایط را بهبود ببخشم.

آگوئرو: با پپ، گول‌های بیشتری خواهم زد

سرخیو آگوئرو، مهاجم ارجنتینایی منچستر سیتی شروعی طوفانی در فصل جدید داشته که آخرین نمونه‌اش، هت‌تریک این بازیکن برابر مانشن گلادباخ بود. آگوئرو به شدت از کار زیر نظر گواردیولا راضی است و او را متوقع‌ترین مربی‌ای که تاکنون داشته می‌داند. سیتین‌ها تاکنون همه بازی‌های‌شان در فصل جدید لیگ برتر را پیروز شده و با ۱۲ امتیاز صدرنشین این رقابت‌ها هستند. آگوئرو به دلیل ضربه آرنجش به وینستون رید، مدافع وستهام، سه جلسه محروم شده و بازی با یونایتد را از دست داد ولی در عوض در لیگ قهرمانان ستاره اول تیمش بود.

او در همین رابطه به ESPN گفت: پپ با دیگر مربیانی که داشته‌ام خیلی فرق می‌کند. او زیاد حرف می‌زند و چیزهای زیادی درخواست می‌کند. او به شما وقت استراحت نمی‌دهد و این خوب است. من فقط باید بهترین کار را برای تیم و آنچه که وی از من می‌خواهد را انجام دهم. معتمد زیر نظر گواردیولا می‌توانم گول‌های بیشتری نسبت به فصول گذشته به ثمر برسانم. فکر می‌کنم بازی برابر گلادباخ، بهترین بازی تیم از زمان ورود گواردیولا بود. ما واقعا خوب بازی کردیم. ما خوشحالیم چرا که دقیقاً آن‌چه را ارائه می‌کنیم که او از ما می‌خواهد. ما در حال سازگاری با تاکتیک‌های او هستیم. من از کار کردن با پپ راضی هستم چرا که او به همه به یک اندازه اهمیت می‌دهد و این مسئله مهمی است.

کوئته: فابریکاس باید از نظر دفاعی پیشرفت کند

آنتونیو کوئته، سرمربی چلسی معتقد است دلیل نیمکت‌نشین شدن فابریکاس، توانایی پایین او در کارهای دفاعی است. هافبک اسپانیایی در تیم کوئته به انتخاب سوم و چهارم تبدیل شده و در بیشتر بازی‌ها نیمکت‌نشین است. حال سرمربی ایتالیایی دلیل این موضوع را در جمع خبرنگاران مطرح کرد. او گفت: من از عملکرد او راضی هستم. او خیلی خوب کار کرده است. در نظر من، از خیلی جهات در حال پیشرفت است به خصوص از لحاظ دفاعی. من با بازیکنانم خیلی رو راست هستم، وقتی یک بازیکنی شایسته بازی کردن باشد او را بازی می‌دهم. می‌دانم که باید ۱۱ بازیکن انتخاب کنم و این چنین اتفاقات طبیعی هستند. اگر در یک لحظه تصمیم بگیرم سسک را بازی دهم، یک بازیکن دیگر باید نیمکت‌نشین شود. می‌خواهم همین رویه و رفتار را هم از سسک ببینم. فصل گذشته چلسی ۵۵ گول خورده بود و من به دنبال راه حلی برای این موضوع بودم. حالا ما هماهنگی خوبی بین دفاع و حمله داریم. اسکار بازیکن خوبی است و تکنیک بالایی دارد و هم در فاز هجومی و هم دفاعی بسیار خوب است. از او خواستم که در این بازی متمرکز باقی بماند و در بازی بماند. او بازیکن مهمی برای چلسی است، هم در پاس دادن و هم در تکنیک. او می‌تواند گولزنی هم کند. او خیلی خوب گول را می‌بیند.

شنبه ۲۷ سنبله، ۱۳۹۵ | سال پنجم | شماره ۱۱۴۵

Saturday | 17 September 2016 | Year 05 | Vol 1145

www.etilaatroz.com

www.facebook.com/dailyetilaatroz/

google.com/+DailyEtilaatRoz

twitter.com/dailyetilaatroz

telegram.me/etilaatroz

آریانا با یک دنیا افتخار، صداقت و خدمت گذاری صمیمانه

همگام با شما در ثواب حج شریک خواهد بود.

ما میزبان صمیمی و دلسوز شما همچنان می باشیم

Facebook.com/flyariana
ariana.afghan.airlines
twitter.com/flyARIANAafghan
youtube.com/user/flyariana

+93(0)777071333
+93(0)700071333
+93(0)790071333
+93(0)786071333
www.flyariana.com
info@flyariana.com

آگهی

از تاریکی تاروشنایی

یکی از نیازهای مبرم و اساسی مردم ما در عصر حاضر همانا دستیابی لازم به امکانات و سهولت‌های مدنی زندگی است تا با استفاده از آن از مزایای زیستی پیشرفته بهره برده و بتوانیم همانند باشندگان سایر کشورهای دنیا به رفاه و آسایش برسیم. در میان سایر نیازهای اساسی مردم ما یکی هم انرژی برق است که باید چه در شهرها و چه در روستاهای افغانستان در خدمت مردم قرار گیرد و زمینه‌های دسترسی به وسایل ارتباط همگانی، تأمین سهولت‌های بهداشتی، اقتصادی و اجتماعی را برای مردم ما فراهم سازد و زندگی مردم را کیفیت بخشد. با تحقق این آرمان، هموطنان ما خواهند توانست که با استفاده از برق، با تاریکی وداع گویند و تمامی ابعاد زندگی شان را روشن سازند. با درک همین ضرورت، برنامه همبستگی ملی وزارت احیا و انکشاف دهات همواره کوشیده است تا با تطبیق هزاران پروژه عام المنفعه انکشافی در روستاهای کشور، زندگی مردم را در جهت رفاه و آسایش دگرگون کند و امکانات وسیع بهتر زیستن را در اختیار شان بگذارد. تطبیق ده‌ها پروژه برق آبی کوچک و تمديد لاین‌های برق شهری در قریه‌ها و قصبات کشور ما، این امکان را به مردم بخشیده است که شب‌ها در روشنی بسر ببرند و از مزایای متعدد انرژی برق در پیشبرد زندگی روزمره شان بهره‌مند شوند. چنانچه از آغاز برنامه همبستگی ملی تا کنون با مصرف بیش از (۳۶۷۴۵۵۴۵۳۴) افغانی در حدود (۲۷۹۷) پروژه انکشافی در زمینه فراهم آوری انرژی برق برای هموطنان روستایی ما در بسیاری از قریه‌های افغانستان عملاً تطبیق و به بهره برداری سپرده شده است. اکنون مردم روستاهای افغانستان با تطبیق پروژه‌های انکشافی برنامه همبستگی ملی، و بویژه پروژه‌های تأمین انرژی برق، تغییر بزرگی را در زندگی شان احساس میکنند.

قریه (پتاوک‌ها) در ولسوالی کوهستان ولایت بدخشان، یکی از همان روستاهایی است که با داشتن حدود (۹۵) فامیل، اولویت اساسی شان را تشخیص کردند و با تطبیق پروژه برق آبی کوچک، به روشنایی دست یافتند.

عبدالرقیب یکی از باشندگان این قریه که پدر شش فرزند است می گوید:

«قبل از این مردم قریه ما، خصوصاً زنان و اطفال به گلو دردی، چشم دردی، مریضی‌های تنفسی و غیره مبتلا می‌شدند زیرا ما در قریه خود برق نداشتیم و اهالی روستا مجبور

بودند از تیل‌های بی کیفیت جهت روشن نمودن خانه‌های شان استفاده نمایند و بصورت مداوم دود غلیظ شیطان چراغک‌ها و لامپ‌های ساخت قریه را تنفس نمایند.»

شکر محمد رییس شورای انکشافی قریه پتاوک‌ها اظهار می‌دارد:

«ما برای تمویل پروژه برق، مبلغ (۹۵۰۰۰۰) افغانی از برنامه همبستگی ملی دریافت نمودیم. مردم قریه نیز با پرداخت مبلغ (۳۵۸۲۸۳) افغانی بیشتر از ده فیصد در تطبیق پروژه شان سهم گرفتند. ما با آمدن برق در خانه‌های مردم درک نمودیم که واقعاً یک پروژه مثمر و عام‌المنفعه را برای روستای خویش تطبیق نموده ایم، زیرا مردم ما با آمدن برق در خانه‌های شان بی اندازه خوشحال اند.»

گلخان که (۷۵) سال دارد و دکاندار این قریه است می‌گوید:

«حال ما زندگی را فهمیدیم و می‌دانیم که در دنیا و کشور خود ما چی می‌گذرد. زیرا، علاوه بر اینکه برای روشن شدن خانه‌های خود از برق استفاده می‌کنیم، رادیو نیز میشنویم و تلویزیون تماشا می‌کنیم. اطفال ما در روشنی آن درس می‌خوانند. خانم‌های قریه با استفاده از برق، لباس‌های شانرا اتو می‌کنند، آب گرم می‌نمایند، از یخچال و وسایل دیگر برقی به آسانی استفاده می‌نمایند که با این کار، زندگی برای ما بسیار آسان و خوش آیند شده است.»

شرکت سیاحتی و توریستی یاس نماینده رسمی شرکت هوایی ماهان ایر جدیداً پرواز ترانزیت از طریق کشور ایران را با نازل ترین نرخ در بازار افغانستان شروع نموده است.

قابل ذکر است؛ که مسافرین محترم میتوانند بدون اخذ ویزا ترانزیت ایران، بمدت ۲۴ ساعت در میدان هوایی ایران مقیم شوند.

شروع قیمت، مسیرهای بین المللی شرکت ماهان ایر

مسیر	قیمت یکطرفه	قیمت دوطرفه	مسیر	قیمت یکطرفه	قیمت دوطرفه	مسیر	قیمت یکطرفه	قیمت دوطرفه
کابل- تهران- آلماتا	\$489	\$635	کابل- تهران- ایروان	\$412	\$825	کابل- تهران- دولسدورف	\$415	\$992
کابل- تهران- بیجینگ	\$644	\$724	کابل- تهران- کیف	\$395	\$803	کابل- تهران- انقره	\$377	\$547
کابل- تهران- شانگهای	\$644	\$724	کابل- تهران- مونیخ	\$415	\$576	کابل- تهران- ایربیل	\$374	\$584
کابل- تهران- گانزو	\$629	\$724	کابل- تهران- میلان	\$531	\$581	کابل- تهران- نجف	\$413	\$865
کابل- تهران- بنکاک	\$578	\$1217	کابل- تهران- کوپن هاگن	\$498	\$595	کابل- تهران- دبئی	\$369	\$478
کابل- تهران- کوالا لامپور	\$644	\$1170	کابل- تهران- پاریس	\$429	\$629	کابل- تهران- دمشق	\$418	\$836
کابل- تهران- دهلی	\$442	\$620	کابل- تهران- استانبول	\$397	\$544	کابل- تهران- مسکو	\$452	\$972

آدرس: سرک ۱۰ وزیر محمد اکبر خان روبروی شفاخانه صحت طفل شماره تماس: +۹۳۷۹۹۳۲۴۰۰۶